

σε κάθε του γύρισμα έδωλα το σπίτι της
μάννας-Μπαρμπερίνας που μίκρνεve όλο
ένα. Πολλές φορές είχα κάνει το δρόμο
αυτό κι' ήξερα, πώς άμα φτάναμε στο τε-
λευταίο γύρισμα, θάδωλα το σπίτι ακόμα
μιά φορά κι' έπειτα, άμα κάναμε και
λίγα βήματα στο έσωμα, τίποτα πιά!
Θα τόχαν' απ' τ'ά μάτια μου για πάντα.
Μπροστά μου τ' άγνωστο, και πίσω μου
τ'ο σπίτικι εκείνο, όπου είχα ζήσει ως

τώρα τόσο ευτυχισμένος και πού βέβαια δεν θα το ξανάβλεπα ποτέ!...

Ο ανήφορος ήταν μακρύς, αλλά επιτέλους φθάσαμε στο Ίσιωμα. Ο Βιτάλης δέ με είχε άφισει απ' το χέρι.

— Μαρίντε λιγάκι να ξεκουρασθώ; του είπα.

— Ευχαρίστως, παιδί μου, αποκρίθηκε.

Και μάρισε. Τον είδα όμως να κοιτάζει τον Κάπη και να του κινήνει νεύμα, πού ο σκύλος το κατάλαβε. Γιατί ενώ πήγαινε μπροστά, ήλθε άμέσως και στάθηκε από πίσω μου. Ο Κάπης ήταν ο φύλακας μου. Μόλις έκανα να φύγω, θα μάρπαζε από τα πόδια.

Πήγα να καθίσω στο πεζούλι. Ο Κάπης μάκολουθησε.

Καθισμένος εκεί πάνω, ζητούσα με τα δακρυσμένα μου μάτια το σπίτι της μάνας-Μπαρμπερίνας.

Να το, εκεί-κάτου, μοναχικό, το μητρικό σπίτι! Όπου είχα μεγαλώσει! Εύκολα το βρήκα ανάμεσα στα δένδρα, γιατί τη στιγμή εκείνη, μια μικρή στήλη κίτρινου καπνού έδρανε από την καμινάδα του, ανέβαινε ίσια στον ήτυχο άέρα κι έφθανε ως έμεις.

Αλήθεια ήταν, ιδέα μου ήταν; δεν ξέρω! μά μου φάνηκε πως αίσθανηκα τη μυρωδιά απ' τα ξερόκλαδα της βαλκανιδιάς που καίγαμε όλο τον χειμώνα, να καθόμουν ακόμα εκεί, δίπλα στο τζάκι, στο σκαμνάκι μου, με τα πόδια στη στάχτη, όπως τότε που εισωρμούσε ο άνεμος από την καμινάδα και μάς έφριχνε τον καπνό στο πρόσωπο.

Μ' όλη την απόσταση πού μάς χώριζε, όλα τα πράγματα διακρίνονταν καθαρά! μόνο πού τάδελεπα μικρότερα. Η κόττα μας, ή τελευταία πού μάς έμενε, πηγινοόρχουνταν άπάνω στην κοπριά, μα φαίνονταν τόσο μικρή πού, αν δεν την έγνωρίζα, θα την έπαιρνα για κοττοπούδι. Στην άκρη του σπιτιού, έδλεπα την άχλαδιά με το στραβά της κορμό, πού τότες φορές τον είχα κάνει άλογο. Δίπλα στο ρυάκι, πού χάραζε μιν άσπρη γραμμή μέσ' στο πράσινο χορτάρι, μου φαίνονταν πως βλέπω το κανάλι πού με τόσους κόπους είχα σκάψει, για να περάσει το νερό και να κινήσει τη ρόδα κάποιου μύλου, πού είχα κάμει με τα χέρια μου, μά πού ποτέ της δεν μπόρεσε να γυρίσει μ' όλη την έργασία πού μου στοίχισε!

Όλα ήταν εκεί, στη θέση τους, και το καρτσάκι μου, και τ'άλετρι πού είχα φτιάσει μ' ένα στραβόζυλο, και το σπιτάκι των κουνελιών, — σαν είχαμε κουνέλια, — και το περιβόλι μου, τ'αχρηπημένο μου περιβόλι! Ποιος θα χαίρουνταν τώρα τα καίμένα μου τα λουλούδια; ποιος θα τρώγε τις ώριμες γλυκοπατάτες μου; Ο Μπαρμπερής βέβαια, ο κηδός Μπαρμπερής. Άλλομα ένα βήμα, κι' όλ' αυτά θα τάχανα για πάντα!

Αξαφνα, στο δρόμο πού απ' το χωριό ανεβαίνει στο σπίτι, είδα μακριά σαν έν' άσπρο κεφαλομάντηλο. Κρύφτηκε πίσω από κάτι δένδρα, κι' ύστερα πάλι ξαναφάνηκε.

Η απόσταση ήταν τόσο, ώστε δεν έβλεπα παρά την άσπράδα, πού σαν ανοιξιάτικη πεταλούδα πετούσε ανάμεσα στα κλαδιά.

Μά είναι στιγμές πού ή καρδιά βλέπει καλύτερα και μακρότερα από τα πιο διαπεραστικά μάτια. Έγνώρισα τη μάνα-Μπαρμπερίνα! ήταν αυτή! ήμουν βέβαιος! το αίσθανόμουν.

— Τί λές; με ρώτησε ο Βιτάλης! ξεκινάμε;

— Άχ, κύριε... σάς παρακαλώ!

— Καλά λοιπόν έλεγαν πως δεν έχεις πόδια! Τόσο λίγος δρόμος σε κούρασε; Άμ, αν είν' έτσι, παιδί μου, καλημέρα!

Δεν αποκρίθηκα! κοιτάζα.

Ήταν ή μάνα-Μπαρμπερίνα! ήταν το άσπρο της κεφαλομάντηλο, ήταν το μπλέ της φουστάνι, ήταν αυτή!

Περπατούσε γρήγορα, σ'α να βιάζονταν να φθάσει στο σπίτι.

Αμα έφθασε στην καγγελοπορτα, την έσπρωξε, μπήκε στην αύλη και την πέρασε γοργά.

Ανέβηκα πάνω στο πεζούλι, χωρίς να συλλογισθώ τον Κάπη, πού ήλδησε κι' αυτός κοντά μου.

Η μάνα-Μπαρμπερίνα δεν έμεινε πολύ μέσα στο σπίτι. Ξαναδγήκε στην αύλη κι' άρχισε να τρέχει έδω κι' εκεί, απλώνοντας τα χέρια.

Με γύρευε!

Έσκυφα μπροστά και μ' όλη μου τη δύναμη, άρχισα να φωνάζω:

— Μαμά!... Μαμά!...

Μά ή φωνή μου δεν μπορούσε να καταιβή, ούτε να νικήσει τον κρότο του ρυακιού. Χάνονταν στον άέρα.

— Τί έπαθες; έκαμε ο Βιτάλης. Πηλάδωτες;

Χωρίς να αποκριθώ, έμεινα 'κεί έρθας, με τα μάτια καρωμένα στη μάνα-Μπαρμπερίνα. Δεν ήξερε πως ήμουν τόσο κοντά της και δεν συλλογίσθηκε να σηκώσει το κεφάλι.

Πέρασε πάλι την αύλη, ξαναδγήκε στο δρόμο και κοιτάζε 'ς όλες τις μεριές. Φώναζε δυνατώτερα, μά πάλι του χάκου!

Τότε ο Βιτάλης, μαντεύοντας τι τρέχει, ανέθηκε κι' αυτός στο πεζούλι. Και δεν άργησε να διακρίνει το άσπρο κεφαλομάντηλο.

— Το καίμένο! ψιθύρισε.

Ο λόγος αυτός ο συμπανετικός μου, δωσε θάρρος.

— Ω, σάς παρακαλώ, φώναξα! άρίστε με να γυρίσω!

Άλλα κείνος μ' έπιασε απ' το χέρι και με κατέβατε στο δρόμο.

— Φθάνει σου, μου είπε, ξεκουράστηκες, περπάτει!

Έκαμα να του φύγω, μά με κρατούσε δυνατά.

— Κάπη! φώναξε! Ζερμπίνε!

Κι' οι δυο σκύλοι με περικύκλωσαν: ο Κάπης πίσω, ο Ζερμπίνος μπροστά.

Έπρεπε ν' ακολουθήσω τον Βιτάλη.

Ύστερ' από λίγα βήματα, γύρισα το κεφάλι μου.

Είχαμε περάσει την κορφή του βουνού. Δεν είδα πιά ούτε την κοιλάδα μας, ούτε το σπίτι μας. Μόνο βουνά γαλάζια, όλο γυρα, πού λές κι' ανέβαιναν στον ούρανό. Και τα μάτια μου, σ'α χαμένα πλανήθηκαν σε διαστήματ' άπέραντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

Το ταξίδι.

Όποιος αγοράζει παιδιά, σφράντζει φράγκα το ένα, δεν σημαίνει πάντα πως είναι και δράκος, πού τρέφεται μ' ανθρώπινο κρέας.

Ο Βιτάλης δεν ήθελε να με φάει και, σπάνιο πράγμα για έναν άγορσστή παιδιών, δεν ήταν ούτε κακός άνθρωπος.

Το κατάλαβα σε λίγο.

Ήμαστε ακόμα στην κορφή του βουνού εκείνου πού χωρίζει την κοιλάδα του Λεϊγίρα από το Δορδόνη, όταν με ξανάπιασε απ' το χέρι κι' άρχισαμε άμέσως να κατεβαίνουμε την άλλη του πλαγιά, τη μεσημβρινή.

— Τώρα, μου είπε, περπάτει κοντά μου σιγά-σιγά. Μην ξεχνάς όμως, πως αν κάμης να φύγης, ο Κάπης κι' ο Ζερμπίνος θα σε φθάσουν γρήγορα! κι' έχουν δόντια πολύ μυτερά!

Να φύγω; έδλεπα πως τώρα πιά ήταν άδύνατο και γι' αυτό έκρινα περιττό και να δοκιμάσω.

Κι' άναστέναξα.

Είτα λυπημένος, εξακολούθησε ο Βιτάλης, δεν έχεις άδικο και δε σε μαλώνω. Μπορείς να κλάψης έλεύθερα, αν σ'άρετ. Προσπάητε όμως να καταλάβης πως εγώ δεν σε πήρα για κακό σου. Τί θα γινόντου; Θα πήγαινες, το πιθανώτερο, σ' Όρραντροφεϊό. Οι άνθρωποι πού σ'ανάθρεψαν, δεν είναι γονιό σου. Η μαμά σου, όπως τη λές, ήταν καλή για σένα, την αγαπάς κι' ο χωρισμός της σε θλίβει. Πάει καλά! Σκέψου όμως πως κι' αυτή δεν θα μπορούσε να σε κρατήσει, αφού δεν ήθελε ο άντρας της. Μά κι' ο άντρας της πάλι δεν είναι ότο σκληρός τον νομίζεις. Δεν έχει τον τρόπο, είναι σακάτης, δεν μπορεί πιά να εργάζεται κι' ο άνθρωπος συλλογίσθηκε πως θ'άταν άδικο να πεινά αυτός, για να τρέφει σένα. Μάθε το από τώρα, παιδί μου: ή ζωή είναι πάλεμος, όπου κανέναν δεν κάνει ό,τι θέλει.

Αυτά βέβαια ήταν λόγια σωστά. Με το στόμα του Βιτάλη μου μιλούσε ή φρόνητη κι' ή πεύρα. Τη στιγμή εκείνη όμως ήταν κάτι άλλο πού μιλούσε στην ψυχή μου πολύ δυνατώτερα: ο χωρισμός.

Δεν θα ξανάβλεπα πιά εκείνη πού με είχε αναθρέψει, εκείνη πού με χάρτευε, εκείνη πού μάγαπούσε, — τη μητέρα μου! Κι' αυτή ή σκέψη μ' έσφιγγε στο λαιμό, μ' έπνιγε.

Όστόσο περπατούσα στο πλάι του Βιτάλη και συλλογίζομουν όσα μου είχε πη.

Αλήθεια! Αφού ο Μπαρμπερής δεν ήταν πατέρας μου, τί τον υποχρέωνε να στενοχωρηθώ, να υποφέρω, να πεινάσω γι' αγάπη μου;... Με πήρε μια φορά, μ' έμεγάλωσε. Άν μ' έδιωχνε σήμερα, ήταν γιατί δεν μπορούσε πιά να μ' έχη.

Εγώ δεν έπρεπε να τον κρίνω από την ημέρα αυτή, παρ' από τα όκτώ χρόνια πού με κράτησε στο σπίτι του.

— Σκέψου αυτά πού σου είπα, μικρέ, μου έλεγε κάθε τόσο ο Βιτάλης, και θα ιδής πως δεν θάται πολύ δυστυχισμένος μαζί μου.

Κατεβήκαμε την πλαγιά κι' έφθάσαμε σε μια μεγάλη πεδιάδα, πού απλώνονταν, όμαλή και μονότονη, ότο έφθαναν τα μάτια μας. Ούτε δένδρα, ούτε σπιτία. Πείκια μόνο κοκκινωπά κι' έδω κι' εκεί λειβάδια με ξεραμένα σπάρτα, πού κυμάτιζαν στο φύσημα του ανέμου.

— Φεύγα, τώρα, αν σ'άρεση! είπε ο Βιτάλης, απλώνοντας το χέρι του στην πεδιάδα.

Ω, ούτε ιδέα πιά να φύγω! Για να πάω πού; σε ποιόν;...

Μ' έλ' αυτά, ο ψήλος κι' όμορφος γέρος με τάσπρα γένεια, δεν ήταν ίσως ότο φοβερός μου φάνηκε στην άρχή. Κύριός μου, αφέντης μου, ναί! μά μπορεί να μην ήταν κι' από τους σκληρούς εκείνους, πού δεν έχουν οίκτο...

Όρες περπατήσαμε στίς θλιβερές εκείνες έρμηδες, όπου δεν βλέπαμε γύρω μας παρά μερικούς λόφους γυμνούς... Είχα όλωςόλοου άλλη ιδέα για τα ταξείδια! κι' όταν καμιά φορά, σ'α παιδικούς ρεμβασμούς μου, έφρευ' από το χωριό μου, βρισκόμουν με τη φαντασία σε όμορφες χώρες, πού δεν έμοιαζαν καθόλου μ' αυτή πού μουδειχνε τώρα ή πραγματικότητα.

Κι' ήταν ή πρώτη μου φορά πού έκανα τόσο δρόμο μονομιᾶς χωρίς σταθμό, χωρίς ξεκούρασμα.

Ο κυριός μου πήγαινε μπροστά με μεγάλο κανονικό βήμα, κρατώντας τον Καρδούλη στον ώμο του, ενώ γύρω του πελαλούσαν τα σκυλιά, χωρίς να ξεμακραίνουν.

Κάθε τόσο, ο Βιτάλης τούς έλεγε από ένα καλό λόγο, τότε γαλλικά και τότε σε μια άλλη γλώσσα, πού δεν την κατάλαβαινα.

Ούτε αυτός, ούτε εκείνα δεν φαίνονταν καθόλου να αίσθάνονται κούραση. Δεν ήταν όμως το ίδιο και για μένα.

Εγώ είχα κατακουρασθώ. Ο σωματικός κόπος κι' ή ψυχική ταραχή, μαζί και τα δυο με είχαν τσακίσει.

Έπρεπε τα πόδια μου κι' έδλεπα και πάθαινα ν' ακολουθώ τον κύριό μου. Δεν τολμούσα όμως να του ζητήσω να σταθώ με.

— Τα ταρούχια σε κουράζουν, μου είπε. Στο Ούστελ θα σου αγοράσω παπούτσια.

Ο λόγος αυτός μουδωσε θάρρος.

Αλήθεια, τίποτα δεν επιθυμούσα περισσότερο από ένα ζευγάρι παπούτσια. Στο χωριό, το Δημαρχόπουλο, καθώς κι' ο γιός του ξενοδόχου, είχαν παπούτσια! και την Κυριακή, πού τούς έδλεπα στην Έκκλησιά, πώς τούς ζήλευα!...

(Έπειτα συνέχισα) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΙ ΜΥΘΟΙ

ΦΩΤΙΑ ΚΑΙ ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Τόν προπέρουντο χειμώνα, Βραδυ-βράδυ, σε άχερώνα Με σπιθόβολη ματιά Βιαστική χτυπάει ή Φωτιά: — Γαΐδαρέ μου, έλ' άνοιξε μου Σβύνο από την παγωνιά! — Μά, τρελλούτσικη κυρά μου, Στη γαΐδουροκάμαρά μου... Δέ μου έχτίσανε γωνιά!

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Η επιστροφή πίσω 'στο σπίτι είναι πάντα, τις Κυριακές του χειμώνα, πολύ μελαγχολική. Η επίσκεψη έτελείωσε, μάς έβγαλαν έως την πόρτα με το φως! ύστερα ή πόρτα έκλεισε πίσω μας... Ο ούρανος έως το μεσημέρι ήταν όλοκαθάρως, ύστερα σκοτεινιάσε, τώρα περνά πάλι 'στην ξαστεριά. — Τα πρόσωπα είναι σιωπηλά! βαδίζουν μόνο ρυθμικά και γρήγορα μέσ' απ' τούς ήρεμους δρόμους και τα ύγρα πεζοδρόμια, γιατί κάναι φύχρα. Είναι οι μονότονες, οι όμοιόμορφες νύχτες του χειμώνα, πλούσιες σε άστροα.

Η κυρία όμως πού μάς φιλοξένησε, ήταν πολύ νόστιμη κυρία! μάς έδωσε και γλυκά, από ένα του καθενός... Και τα κοριτσάκια της τάχει πολύ χαριτωμένα... Κάπου πέρασε ένα τράμ! ένα αυτοκίνητο στέλνει δυο πύρινες δέσμες 'στο βάθος του δρόμου, ύστερα σφυρίζει και χάνεται! Η ψυχή μας είναι έτσι σαν άδειανή, σαν πολύ άδειανή. Οι λάσπες, πού είναι πολλές στο δρόμο μας, δεν αφήνουν να θυμηθώ με τη σειρά!

Να και το σπίτι μας! Ού, πως είναι, κλεισμένο, βαρύ, λυπητερό! Δεν μάς περιμένει κανείς εκεί μέσα! Το κλειδί στράβει 'στην κλειδαρότρυπα, — καλά πού το είχαμε πρόχειρο και δεν χάθηκε, κι' ύστερα να μείνουμε απ' δώω! Μα για 'δές, πού δεν άνοίγει! Τι έχει απόψε και δεν άνοίγει;... Τά παιδιά τριγυ-

ρίζουν, καμπουριαστά απ' το κρύο, με τ' άδύνατα ποδαράκια τους! ο μικρός κρυώνει. Στο τέλος ή πόρτα άνοιξε! την άνοιξε ο μπαμπάς με μια δυνατή σπρωξιά. Το σπίτι ήταν λυπημένο και γεμάτο απ' τη μυρουδιά του. Η μυρουδιά πού μένει 'στα κλειστά σπίτια, είναι χλιαρή και άπαλή. — Σκεκόμαστε άκίνητοι και έπιμόνομε να κοιτούμε με το στανιό μιάν ένοχλητική λεπτομέρεια της εικόνας του τοίχου, πού την έχομε ξαναϊδωί τότες φορές. Θέέ μου, πως μπορεί να πάρη κανείς όρεξη 'ς αυτά τα δωμάτια! Εκεί είχαν φως, ήταν το πιάνο, ήταν κάτι πολύ χαρούμενο. Γιατί τα δικά μας τα σπίτια να είναι πάντα λυπητερά; τα ξένα είναι άλλοιωτικά.

Τώρα κίελας έχει κανείς και να γδυθώ, να βγάλω τα καλά του και να τα κρύψω! Να μπορούσε νάπερτε από τώρα 'στο κρεβάτι, να διπλωθώ, να κοιμηθώ μονομιᾶς! Όλα τ' άλλα είναι άπελπιστικά. Πως θα ζήσουμε ως τις 10;...

Η μαμμά, με την ευθυμία της, μάς δίνει θάρρος! βρίσκειται 'στο σπίτι της, είναι πάλι όπως πρώτα. Η αλήθεια είναι πως και 'στο ξένο σπίτι ήταν πολύ όμορφα, μά μπορούμε και 'στο δικό μας να βρούμε κάτι απ' όσα του άφήσαμε από πρώτα! Η λάμπα μόνο λέει 'όχι!', και καίει με το πιο χλωμό φως πού είχε. — Οι σκοτεινές κάμαρες, πού τις περνά κανείς για μια στιγμή, βουίζουν από σιωπή. Κάτω 'στο δρόμο τραγουδούν, θάρρες! πως δεν θα πάνουν έως το πρωί... Και στον ούρανό άστρα, άστρα, άστρα...

Αύριο, αλήθεια, έχομε και μάθημα. Μια στιγμή να το περάσουμε και να π'α' να πέσωμε. Αύριο το πρωί το ξανακοιτούμε. — Μαμμά, θα πέσω, αλλά αύριο θα με σηκώτης πρωί, τ' άκουες; 'στις 7 παρά τέταρτο! Όχι σαν προχθές πού με σηκώτης 'στις έπτά! Η μαμμά είναι σύμφωνη και γελά συγκαταβατικά. Αυτό το γέλιο της μάς φέρνει μιά άπογοήτευση για τον εαυτό μας. Όμως καλά κάνει πού μάς το υπόσχεται, γιατί θα τα βάλαμε μαζί της, και θα ήταν πολύ θλιβερό να άντιμιλούσαμε 'στη μαμμά απόψε, έτσι μες τη νύχτα... Για το πρόβλημα έχω βαστάξει κάτι σημειώσεις, θα ρωτήσω και κανέναν άλλο... Μαμμά, το κουμπι αυτό στο σακάκι μου έσπασε. Καλά σου έλεγα πως ή κουμπότρυπα ήταν στενή...

Αυτές οι ώρες δεν είναι για μελέτη. Το μυαλό φεύγει, σκέπτεσαι, σκέπτεσαι, ότο ή άγρυπνισμένη λάμπα ανάβει στο τραπέζι σιωπηλή και μ' έγκαρτέρηση. Σκέπτεσαι με όρθάνοιχτα τα μάτια... Η άδερρούλα κοιμάται με το δάχτυλο στο στόμα! πριν την πάρη ο ύπνος, το έγλειψε πολλήν ώρα! φαίνεται πως αυτό το δάχτυλο των μικρών παιδιών είναι πολύ γλυκό...

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

*Αγαπητοί μου,

ΖΩΗΤΟΥ ἄν-
θρώπου χω-
ρίζεται σέ
δύο περιό-
δους. Στὴν
πρώτη πε-
ρίοδο, κάθε
φορὰ πού
τοῦ κτυποῦν

τὴν πόρτα, ὁ ἄνθρωπος συλλο-
γίζεται μὲ παλμὸ χαρᾶς: «Τί
καλὸ πάλι νὰ εἶναι;» Στὴ δευτέρα ὁμως,
κάθε φορὰ πού τοῦ κτυποῦν τὴν πόρτα,
συλλογίζεται μὲ παλμὸ καὶ τρόμο:

«Ἄχ, τί καλὸ μὲ περιμένει πάλι;»
Τὴν παρατήρητη αὐτὴ τὴν κάνει ἕνας
διάσημος Γάλλος συγγραφέας, ὁ Ἄρ-
μάνδος Σιλβέστερ. «Ἄν μὲ ρωτήσετε
ὁμως γιατί τὴ θυμήθηκα σήμερα πρω-
τοχρονιάτικα καὶ γιατί ἀρχίζω μ' αὐτὴ,
δὲν θάξερα καλὰ-καλὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω.
Ἰσως γιατί κι' ὁ Σιλβέστερ 'ς ἕνα πρω-
τοχρονιάτικο χρονογράφημα τὴν ἔχει,
πού τὸ διάβασα κι' ἐγὼ κάποια πρωτο-
χρονιά, — μὰ εἶναι πολλὰ χρόνια, — με-
ταφρασμένο στὸ περιοδικὸ «Ἐστία».
Καὶ μούκανε μεγάλη, μὰ πολὺ μεγάλη
ἐντύπωση. Καὶ ξέρετε γιατί; Γιατί τότε
ἀκόμα ἤμουν στὴν πατρίδα μου, μαθη-
τὴς. Εἶχα, σὲ ἅπνυν πάτωμα τοῦ σπι-
τιοῦ μας, μιὰ ὠραία καμαρούλα, μ' ἕνα
μόνο μεγάλο παράθυρο, πού ἔδλεπε ἀπὸ
ψηλὰ ὅλη σχεδὸν τὴ Ζάκυνθο. Διάβαζα,
ἔγραφα, καὶ κάθε τόσο γύριζα νὰ βλέπω
τὴ θαυμασιὰ ἐκείνη θέα. Αἰσθάνομαι
τόση εὐτυχία καὶ μέτῃ, ὥστε δὲν ἔδ-
χαινα παρὰ ὅταν ἦταν ἀνάγκη. Τότε,
πού πολλές φορές ὁ μακαρίτης ὁ πατέ-
ρας μου θύμωνε μ' αὐτὴ τὴν «κλει-
σοῦρα», ἀνέβαινε ἀπάνω μὲ φωνές, μού
ἔκλεινε τὰ βιβλία, μού φοροῦτε τὸ καπέ-
λο καὶ μ' ἀναγκάζε νὰ κάμω μαζί του λίγο
περίπατο. Λοιπὸν, ἀλήθεια, ἐκεῖνο τὸν
καιρὸ, κάθε φορὰ πού ἀκουγα βήματα
στὸ διάδρομο καὶ κτύπο στὴν κλειστή
πάντα πόρτα τῆς καμαρούλας μου, σκιρ-
τοῦσα μ' ἕναν παλμὸ καὶ ρωτιοῦμαι μὲ
χαρὰ: «Τί καλὸ εἶναι πάλι; Ποιὸ ἀ-
γαπημένο μου πρόσωπο θὰ ἰδῶ; Τί εὐ-
χισμένο μήνυμα θὰ λάβω;» Ἐννοεῖται,
πὺς πολλές φορές, οὔτε τὸ πρόσωπο ἦταν
τόσο ἀγαπημένο, οὔτε τὸ μήνυμα τόσο
εὐχάριστο. Ἀδιάρροτο ἡ πείρα δὲν μού-
βαζε γνώτη καὶ σὲ κάθε κτύπο τῆς πόρ-
τας μου ἐγὼ ἐξακολουθοῦσα νὰ προαι-
σθάνομαι κάτι καλὸ. Κι' αὐτὸ ἦταν τόσο
σταθερὸ, τόσο ἀδιατάρακτο, ἀπὸ χρόνια,
ὥστε ὅταν διάβασα τὴν παρατήρητη τοῦ
Σιλβέστερ, συλλογίσθηκα: «Θὰ ἴσθην

ἄρα γε καὶ γιὰ μένα καιρὸς, πού κάθε
κτύπος στὴν πόρτα μου θὰ μὲ τρομάζει;
Ἔτσι κι' ἡ δική μου ζωὴ θὰ χωρισθῇ
σὲ δύο περιόδους; Δὲν τὸ πιστεύω...
Ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντα ἔτσι!»

Καὶ ὁμως, ὁ καιρὸς ἦλθε. Ἀργησε
ἴσως, ὅσο δὲν ἀργεῖ γι' ἄλλους ἀνθρώ-
πους, μὰ ἦλθε. Καὶ σήμερα, στὸ γραφεῖο
αὐτὸ ὅπου πάλι διαβάζω καὶ γράφω, κι'
ἀπὸ ἕνα πάλι παράθυρο βλέπω ἀπὸ ψηλὰ
ὅλη σχεδὸν τὴν Ἀθήνα, — κάθε φορὰ
πού θὰ μού κτυπήσουν τὴν πόρτα, εἶναι
ἀδύνατο νὰ μὴ σκιρτήσω μ' ἕνα παλμὸ
τρόμο, μ' ἕνα προαισθημα πὺς θὰ εἶναι,
ἂν ἔχῃ κάτι καλὸ, τουλάχιστο κάτι δι-
σάρεστο. Τοῦ κάκου, τίς περισσότερες
φορές, δὲν εἶναι οὔτε τὸ ἕνα, οὔτε τὸ
ἄλλο. Τοῦ κάκου, πολλές φορές, εἶναι
κάτι καλὸ κι' εὐτυχισμένο. Ἡ πείρα
δὲν μού βάζει οὔτε τώρα γνώση καὶ σὲ
κάθε κτύπο τῆς πόρτας μου, ἐγὼ ἐξα-
κολουθῶ νὰ τρομάζω. Εἶναι ἡ δευτέρα
περίοδος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Κι' ὅτες
φορές τὸ θυμῆθῃ, — σὰ σήμερα, — εἶναι
ἀδύνατο νὰ μὴ συλλογισθῶ μὲ λύπη,
πόσο πῶ εὐτυχισμένη ἦταν ἡ πρώτη!..

Ἄ, τί δὲν θάβινα, γιὰ νὰ ξαναγυρίσω
στὴν ψυχὴ μου ἡ ταλὴν ἐκείνη αἰσιοδο-
ξία καὶ γιὰ νὰ σκιρτῶ ἀκόμ' ἀπὸ χαρὰ,
ἀπὸ ἐλπίδα, κάθε φορὰ πού μού κτυποῦν
τὴν πόρτα! Μὰ εἶναι ἀδύνατο! Ἡ με-
γάλη αἰσιοδοξία εἶναι γνώρισμα, προνό-
μιο, τῆς νιότης κι' ἐγὼ δὲν εἶμαι πιά
νέος, οὔτε μπορῶ νὰ ξαναγίνω... Σεῖς
ὁμως εἰσθε νέοι, παιδιὰ, βρίσκεσθε στὴν
πρώτη, στὴν εὐτυχισμένη περίοδο τῆς
ζωῆς καὶ κάθε φορὰ πού σᾶς κτυποῦν
τὴν πόρτα — ὦ, τὸ ξέρω! — πετιέσθε μὲ τὸ
προαισθημα πὺς εἶναι ἡ ἴδια ἡ Εὐτυχία
πού τὴν κτυπᾷ. Ἡ ἴδια ἡ Εὐτυχία, πού
μόλις ἀνοίξῃ ἡ πόρτα, θὰ σᾶς παρου-
σιασθῇ μ' ἕν' ἀγαπημένο πρόσωπο, μ' ἕνα
καλὸ μήνυμα, μ' ἕνα εὐτυχισμένο γράμμα.

Ὡ νὰ ξέρετε τί μακάριος πού εἶναι ὁ
ἄνθρωπος 'ς αὐτὴ τὴν πρώτην περίοδο
τῆς ζωῆς! Δὲν θὰ τὸ μάθετε, παρὰ ὅταν
μιὰ μέρα, θὰ περάτε καὶ σεῖς τὸ κα-
τώρι τῆς δευτέρας... Μὰ ἡ εὐτυχία τῆς
αἰσιοδοξίας εἶναι τόσο μεγάλη, ὥστε
σήμερα, πού πρέπει νὰ σᾶς εὐχρηθῶ κι'
ἐγὼ κάτι τί γιὰ τὴν πρωτοχρονιά, μιὰ
μόνο εὐχὴ βρίσκω νὰ σᾶς δώσω: Νὰ
μεινате 'ς αὐτὴ ὅσα γίνεται περισσό-
τερο! Τὰ νειῶτα τῆς ψυχῆς σας, μὲ τὴν
εὐτυχισμένη αἰσιοδοξία τους, νὰ παρα-
ταθοῦν, νὰ ἐξακολουθήσουν κι' ὅταν θὰ
ἔχετε ἄσπρα μαλλιά. Καὶ τότε ἀκόμα,
νὰ σᾶς κτυποῦν τὴν πόρτα, καὶ πάντα
νὰ φαντάζεσθε πὺς θάναί γιὰ καλὸ!...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

(Μυστιόσημα ὑπὸ ἸΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

Στις 15 Μαΐου, ὁ σκελετὸς τοῦ
ραβιοῦ ἦταν κηλόα στὰ σκαριά. Ἡ
ρίνα, ἀπὸ γερὸ ξύλο βελανιδιάς, εἶχε
κοσμεῖται δέκα πόδια, ὥστε τὸ πλάτος
τοῦ καραβιοῦ μπορούσε νὰ γίνῃ εἰκο-
πέντε. Ἀλλὰ τότε μόνο πρόεθασαν
κάμουν οἱ ναυπηγοὶ μας: γιατί ἦλθε
κακοκαιρία καὶ τοὺς ἀνάγκασε ν' ἀνα-
λουν τὴν ἐργασία.

Αὐτὸ ἀρχισε ἀπὸ τὴν τελευταία ἐξ-
μάδα τοῦ Μαΐου. Ὁ ἄνεμος φυσοῦσε
τὴν ἀνατολὴ καὶ κάποτε μὲ ὀρμὴν μεγάλη
ἡ μηχανικὸς ἀντηχοῦσε γιὰ τὸ νὰ
πηγεῖο, — πού ἄλλως τε δὲν μπορούσε
γίνῃ σὲ κανέν' ἄλλο μέρος, γιὰ νὰ
κοντὰ στὸ Γρανίτινο Παλάτι, — γιατί
νησάκι δὲν ἐπροστάτευε τὴν ἀκτὴ ἀπὸ
μανία τῆς θάλασσας καὶ στίς μεγά-
λινες κύματα κτυποῦσαν τὴ βάρ-
α τοῦ γρανιτίνου τοίχου.

Εὐτυχῶς ὁμως οἱ φόβοι τοῦ δὲν προ-
ματοποιήθηκαν. Οἱ δυνατοὶ ἄνεμοι ἦ-
ναι μᾶλλον νοτιοανατολικοὶ καὶ τότε τ' ἀν-
γιάλι τοῦ Γρανιτίνου Παλατιοῦ π-
στατεύουνταν στὴν ἐντέλεια ἀπὸ
ἀκρωτήρι τοῦ Ναυαγίου.

Ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Ἀύρτων, οἱ
καλλίτεροι ναυπηγοὶ, ἐξακολουθούσαν
ἐργασία ὅσο μπόρεσαν. Δὲν ἦταν ἄνθρω-
ποι νὰ φοβηθοῦν τὸν ἄερα πού τοὺς ἀ-
κάνει νὰ μὴ μαλλιά, οὔτε τὴ βροχὴ
τούς μούσκεψε ὡς τὸ κόκκαλο. Ὁ
ὁμως διαδέχθηκε τὴ βροχερὴ αὐτὴ περὶ
ἕνα ψυχρὸς ὀρμὴ, τὰ ξύλα, πού οἱ
τούς ἔγειναν σκληρὴς σὰ σίδερο.
μπορούσαν πιά νὰ δουλεύουνται εὐκο-
Καὶ στίς 10 Ἰουνίου, ὁ Πέγκροφ κι'
Ἀύρτων ἀναγκάστηκαν νὰ διακόψ-
ῃς τὴν ἐργασία.

Ὁ Κύρος Σμιθ κι' οἱ σύντροφοί
εἶχαν παρατηρήσει κι' ἀπὸ τὰ περ-
σμένα χρόνια πόσο δριμεῖς ἦταν οἱ χ-
μῶνες σὲ τὴν νῆσο Λίγκολν. Τὸ ψῆ-
ῆταν ὅσο σχεδὸν στίς Πλατεῖες
Νέας Ἀγγλίας, πού ἀπέχουν τὸ
ἀπὸ τὸν Ἰσημερινό. Ἐκεῖ ὁμως,
βόρειο ἡμισφαίριο, ἡ τοῦλάχιστο στὸ
ρος πού κατέχουν τὴ Νέα-Βρετανία
οἱ βόρειες Ἐνωμένες-Πολιτεῖες, τὸ
νόμενο ἐξηγεῖται, γιατί, ὡς τὸν πῶλο
χώρα εἶναι ὁμαλὴ καὶ δὲν προφυλά-
ται ἀπὸ κανένα ὕψωμα ἐνῶ ἔδω,
νῆσο Λίγκολν, τέτοια ἐξήγηση δὲν
ποῦσε.

— Εἶναι μάλιστα παρατηρημένο, ὅ-
μιὰ μέρα ὁ Κύρος Σμιθ στοὺς συν-
φους του, ὅτι σὰ ἴδια πλάτη, τὰ νῆ-
καὶ τὰ παράλια ἔχουν λιγώτερο
ἀπὸ τὰ μεσόγεια. Ἀκουσα πολλές

ρές, ὅτι οἱ χειμῶνες τῆς Λομβαρδίας,
παραδείγματος χάριν, εἶναι δριμύτεροι
παρὰ στὴ Σκωτία, καὶ τοῦτο γιατί ἡ
θάλασσα διατηρεῖ τὸν χειμῶνα τὴν θερ-
μότητα πού πῆρε τὸ καλοκαίρι.

— Γιατί λοιπὸν, κύριε Σμιθ, ρώτησε
ὁ Χάρμπερτ, ἡ νῆσος Λίγκολν κάνει
ἐξαίρεση;

— Δύσκολο νὰ ἐξηγηθῇ, ἀποκρίθηκε
ὁ μηχανικός. Ὅπως δὴ ποτε, ἐγὼ κλίνω
νὰ πιστεύω, πὺς ἡ ἐξαίρετη χρεωστεῖται
στὸ ὅτι τὸ νησί μας βρίσκεται στὸ νό-
τιο ἡμισφαίριο πού, καθὼς ξέρετε, πα-
ιδί μου, εἶναι ψυχρότερο ἀπὸ τὸ βόρειο.

— Ἀλήθεια, εἶπε ὁ Χάρμπερτ καὶ
οἱ πλωτοὶ πάγοι ἀπαντῶνται στὰ χαμη-
λότερα πλάτη, σὰ νότια μᾶλλον παρὰ
στὰ βόρεια τοῦ Εἰρηνικοῦ.

— Πραγματικῶς, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγ-
κροφ κι' ἐγὼ, τὸν καιρὸ πού ταξείδευα
μὲ φαινομενικὰ, ἀπάντησα ἅ ἴσ μ-
περ γ (παγοδούλια) ὡς κάτω 'ς τὸ ἀκρω-
τήρι Χόρν.

— Τότε ἴσως, παρατήρησε ὁ Γε-
δεὼν Σπίλεττ, θὰ μπορούσε νὰ ἐξη-
γηθῇ τὸ ἔκτακτο ψυχρὸς πού κάνει στὸ
νησί μας, ἀπὸ τὴν παρουσία πάγων
ἢ παγώνων σὲ ἀπόστασι σχετικῶς
μικρῇ.

— Ἡ ὑπόθεσί σου εἶναι πιθανή,
ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμιθ. Γιὰ νὰ
κάνῃ τέτοιο κρύο ἔδω, θὰ πῇ ὅτι οἱ
παγῶνες δὲν εἶναι μακριὰ. Προσθέτω
ἀκόμα, ὅτι μιὰ αἰτία ἐντελῶς φυσικὴ
κάνει τὸ νότιο ἡμισφαίριο ψυχρότερο
ἀπὸ τὸ βόρειο. Κι' ἡ αἰτία αὐτὴ εἶναι
ὁ ἥλιος, πού τὸ καλοκαίρι βρίσκεται
πιο κοντὰ, ἐνῶ τὸ χειμῶνα ἀπομα-
κρύνεται περισσότερο. Γι' αὐτὸ ἡ
τόση, διαφορὰ, ἀπ' αὐτὸ εἰς εἰς
στά δύο ἀντίθετα ἄκρα. Γιατί ἂν οἱ
χειμῶνες στὴ νῆσο Λίγκολν εἶναι
τόσο δριμεῖς, ἄς μὴν ξεχνοῦμε πόσο
θερμὰ, φλογερὰ, εἶναι ἀπεναντίας τὰ
καλοκαίρια.

— Μὰ γιατί νὰ συμβαίνει ἔτσι
στὸ ἡμισφαίριό μας; ρώτησε ὁ Πέγ-
κροφ. Αὐτὴ ἡ μοίρα τοῦ κρύου καὶ
τῆς ζέστης, δὲν σᾶς φαίνεται ἄδικη,
κύριε Σμιθ;

— Φίλε Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ μη-
χανικός γελῶντας, δίκαια ἢ ἄδικη, πρέπει
νὰ τὴ δεχθοῦμε καὶ νὰ ὑπομεινοῦμε.
Ἀλλὰ ἰδοὺ ἀπὸ ποῦ προέρχεται αὐτὴ ἡ
ἀνισότης. Ἡ γῆ δὲν διαγράφει κύκλο
γύρω στὸν ἥλιο, ἀλλὰ ἑλλειψῇ, κατὰ
τούς νόμους τῆς μηχανικῆς. Ὁ ἥλιος
κατέχει μιὰ ἀπὸ τίς ἐστίες τῆς ἑλλεί-
ψεως κι' ἐπομένως ἡ γῆ, καθὼς γυρίζει,
σὲ μιὰ ἐποχὴ βρίσκεται στὸ ἀπὸ γειὸ
τῆς, δηλαδὴ στὴ μεγαλύτερη ἀπόστασι
ἀπὸ τὸν ἥλιο, καὶ ἡ ἑλλείψῃ ἐποχὴ ἐπὶ
περιγίει ο, δηλαδὴ ἐπὶ μικρότερη.
Τυχαιῶς λοιπὸν ἀκριβῶς τὸν χειμῶνα
τοῦ νοτίου ἡμισφαιρίου νὰ βρίσκεται ἐπὶ

πὺς ἀπομακρυσμένο ἀπ' τὸν ἥλιο σημεῖο
καὶ γι' αὐτὸ οἱ νότιες χώρες ὑποφέρουν
τὸ μεγαλύτερο κρύο. Τί νὰ γίνῃ, ἀγαπητὴ
Πέγκροφ! Ὅσο σοφοὶ κι' ἂν εἶναι οἱ
ἄνθρωποι, δὲν μποροῦν νὰλλάξουν τὴν
κοσμογραφικὴ τάξη, πού τὴν ἔθεσε ὁ
ἴδιος ὁ Θεός!

— Κι' ὁμως, ἐπρόσθεσε ὁ Πέγκροφ,
πού ἔδειχνε κάποια δυσκολία νὰ ὑπο-
ταχθῇ καὶ νὰ ἐγκαταρτηθῇ, — κι' ὁμως
ὁ κόσμος εἶναι γεμάτος σοφία. Τί χοντρά
βιβλία θὰ γίνονταν μὲ ὅσα ξέρονται
ἂν ἄνθρωποι!

— Θὰ γίνονταν χοντρότερα μὲ ὅσα
δὲν ξέρονται! εἶπε ὁ Κύρος Σμιθ.

Τελος πάντων, εἶπε γιὰ τὸν ἕνα λόγο
εἶτε γιὰ τὸν ἄλλο, ὁ Ἰούνιος ἔφερε τὰ
συνειθισμένα του δυνατὰ ψύχη κι' οἱ ἄ-
ποικοι, τὸν περισσότερο καιρὸ, ἔμεναν
κλεισμένοι στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Αὐτὸ τὸ κλείσιμο φαίνονταν βαρὺ ἐξ-
λους καὶ περισσότερο ἴσως στὸ Σπίλεττ.

«— Ἀκουσε, εἶπε ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ στὸ Νάβ...»

— Ἀκουσε, εἶπε μιὰ μέρα στὸ Νάβ
σοῦ χαρίζω με συμβολαιογραφικὴ πράξη
ὅλες τίς κληρονομίες πού θὰ μού ἔλθουν
μιὰ μέρα, ἂν εἰσὶ καλὴς νὰ πᾶς, δὲν
ξέρω πού, καὶ νὰ μὲ γραφῇ συνδρο-
μητὴ σὲ μιὰ ὁποιαδήποτε ἐφημερίδα! Ὡ-
ρισμένως, ἐκεῖνο πού λείπει περισσό-
τερο ἀπὸ τὴν εὐτυχία μου, εἶναι τὸ νὰ
μαθαίνω κάθε πρῶτὴ τί συνέβη τὴν προη-
γούμενη μέρα, ἔδω ἢ ἄλλου!

Ὁ Νάβ ἔβαλε τὰ γέλια. Ἦταν σὰ
νὰ λέγε: «Εἴπα δὲν κοιτάζω παρὰ τὴ δου-
λειά μου!»

Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι καὶ μέσα καὶ
ἔξω, δὲν ἔλειπε δουλειά.

Ἡ ἀποικία τῆς νήσου Λίγκολν βρι-
σκονταν τότε στὴ μεγαλύτερῃ τῆς εὐ-
μερία, πού τὴν εἶχε δημιουργήσει τριῶν
χρόνων ἐργασία ἀκατάπαυστη. Τὸ βρῆκε
τῶν πειρατῶν ὑπῆρξε μεγάλη πηγὴ πλού-
του. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ξάρτια, πού θὰ χρη-
σίμευαν τώρα γιὰ τὸ καινούριο καράβι,
οἱ ἀποθήκες τοῦ Γρανιτίνου Παλατιοῦ
εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ἐργαλεῖα καὶ σκεύη
κάθε λογῆς, ὅπλα, πολεμοφόδια, ρούχα
κτλ. Οἱ ἀποικοὶ δὲν εἶχαν πιά ἀνάγκη
νὰ κατασκευάζουν κατ' ἐξῆς, γιὰ νὰ ντύ-
νται ζεστά. Τούς χειμῶνες πιά δὲν
τούς φοβόνταν σὰν τὸν πρῶτο πού τοὺς
βρῆκε σχεδὸν γυμνοὺς. Καὶ τὰσπρόρου-
χὰ τους τώρα ἦταν ἄφθονα κι' ἐπειτα τὰ
διατηροῦνταν μὲ μεγάλη προσοχή. Ἀπὸ
τὸ χλωροῦχο ἐκεῖνο ποτάσιο, ὁ Κύ-
ρος Σμιθ εἶχε κάμη χλωροῦχο ἀσβε-
στιο κι' ἄλλα, πού τὰ μεταχειρίζονταν
σὲ διάφορες οἰκιακὰς ἐργασίες καὶ προ-
πάντων στὸ πλῆθος. Ἀλλὰς τε δὲν
ἔκαναν τώρα παρὰ τέσσαρες μπουγάδες
τὸ χρόνο, ὅπως τὰ σπῆτια τοῦ καλοῦ
παλῆος καιροῦ καὶ πρέπει νὰ προσθέ-
σουμε, ὅτι ὁ Γεδεὼν Σπίλεττ, ὡς πού
νὰ τοῦ φέρῃ ὁ διανομέας τὴν ἐφημερίδα
του, εἶχε γίνῃ ἐν τῷ μεταξύ πρώτης τ-
ξέως... πλύττος.

Ἔτσι πέρασαν οἱ χειμωνιάτικοι μῆ-
νες, Ἰούνιος, Ἰούλιος καὶ Αὐγούστος.
Σ' αὐτὸ τὸ διάστημα ἡ μέση θερμοκρα-
σία ἦταν 8° Φαρεγγάιτ, δηλαδὴ 13° 33
τοῦ ἑκατονταβάθμου, κάτω ἀπ' τὸ μηδέν.
Ἐπομένως χαμηλότερη ἀπὸ τὴν θερμο-
κρασία τῶν περασμένων χειμῶνων. Ἡ
ζωτιὰ δὲν ἔπαυσε νύχτα καὶ μέρα στὸ
Γρανίτινο Παλάτι κι' οἱ καπνοὶ τῆς εἴ-
χαν μαυρίσει ὅλο τὸν τοίχο. Ὅση ξυλεία
περίσσευε ἀπὸ τὸ καινούργιο καράβι, τὴν
ἔκαψαν στὸ τζάκι κι' ἔτσι οἰκονόμησαν
τὸ κάρβουνο, πού ἡ μεταφορά του ἐστοί-
χιζε κόπο.

Ἀνθρώποι καὶ ζῶα ἦταν πολὺ καλὰ
στὴν ὑγεία τους. Μόνο ὁ κύρ Ζοῦπ
δείχνονταν κάπως κρυατσούλης.
Μὰ ἦταν τὸ μόνο τοῦ ἐλάττωμα καὶ μὲ
πολλὴ τὴν εὐχαρίστησι οἱ ἀποικοὶ τοῦ
ἔκαμαν ἕνα ἐπικνωτόρι ἀπὸ βάρτα. Γιατί
ἦταν θαυμάσιος ὑπηρετής, πρόθυμος, ἐπι-
τήδειος, ἀκούραστος, καθόλου φλύαρος,
καθόλου ἀδιάκριτος, πού θὰ μπορούσαν
νὰ τὸν ἔχουν μὲν ὅσο ὅλοι οἱ ὑπηρε-
τες τοῦ παλῆος καὶ τοῦ νέου κόσμου.

— Ἐ, μὰ φυσικά! ἔλεγε ὁ Πέγκροφ
ἅμα ἔχῃ κανεὶς τέσσαρα χέρια στὴ διά-
θεσί του, κάνει τὴ δουλειά του καλλί-
τερα ἀπὸ ἕνα ἄλλο, πού ἔχει μόνο δύο.

Κι' ἀλήθεια, τὸ ἔξυπνο τετράχειρο
τὴν ἔκανε στὴν ἐντέλεια.

Στὸ διάστημα τῶν ἐπτά μηνῶν, πού
πέρασαν ἀπὸ τὴν τελευταία ἐξερεύνηση,
ὡς τὸν Σεπτέμβριον, πού ξανάφερε τίς
καλὰς ἡμέρες, δὲν ἔγινε λόγος γιὰ τὸ
«Θεὸ τοῦ Νησιοῦ». (Ἐπταὶ Συνέχεια)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΗ

«Εγώ, άμα μεγαλώσω, θα γίνω αξιωματικός» ο Γεώργιος δικηγόρος; άμ' έσύ τί θα γίνης; ρώτησε μία μέρα άφελέστατα ο μικρούλης Μπάμπης, ένώ με τὰ άδωά του καστάνια ματόνια κοίταζε τή μεγάλη του άδελφή που κεντούσε. Έκείνη δέν άπήντησε καί, ένώ τó χέρι της άφροκατέβαινε κανονικά στό κέντημά της, σκέφθηκε με πίκρα,

Τί θα γίνη, μήπως ήξερε κι' έ- κείνη; «Ήθελε να γίνη *επιστήμων*» άλλ' οί γονείς της ήταν από κεί- νους που έχουν τις σκουριασμένες ιδέες, ότι δέν χρειάζεται τὰ κό- ριστία να παίρνουν επάγγελμα» καί δέν την άρρισαν νά εξακολουθήση τις σπουδές, ένώ σέ λίγα χρόνια θα τελείωνε καί ένώ πήγαινε τόσο καλά!...

Τί θα γίνη; Πώς θα ζούσε; Οί γονείς της είχαν χρέηματα άρκετά, άλλ' άν, που δυστυχώς δέν είναι καί σπάνιο, τὰ έχουν καί εφθανε μέρα που δέν θα είχαν τίποτα! Δέ θα ήταν πολύ καλύτερα, πάρα... καλύτερα, ένώ τίποτα δέν τίς στενοχωρούσε, νά πάρη ένα δίπλωμα καί άς μη τó μεταγε- ρίζονταν, άλλα νά τó εγγ' τουλά- χιστον γιά μία ώρα ανάγκης;

«Αχ! έστέν ξε με πόνο, τότε θάρθη ό καρός που κανείς πιά δέν θα θεωρή άνωφελές νά γί- νονται καί τὰ κορίτσια επιστή- μονες, ή τέλος πάντων κάθε μία ό,τι μπορεί, καί νά εργάζονται όπως τ' άγόρια, άχ τότε; τότε;»

Μαρκησία

«Σ' ΕΙΣΑΙ Η ΠΑΤΡΙΔΑ!...»

«Είμαι» ή μάνα πάνω στού ή- ρωα τόν τάφο, κι' ή σπαρμένη της καρδιά εξέχνε τόν πόνο της, μέσ' στις βιτσιές καί στά παρα- κλήσια... «Ήτανε μάνα, κι' είχαν ένα μόνο γιό. Κι' αυτόν της τόν επήρανε, καί νά! Θάμένος τώρα, βρισκονταν μπροστά της!

Κι' ήταν γύρω σιγαλιά, σκοτει- νιά, νύχτα...

—Παιδί μου, σιγονκλαίει τώρα κι' ή φωνή της, λίγο-λίγο, μεγα- λώνει. Παιδί μου, σέ σκότωσαν εκείνοι, καί τ' όνομά σου τώγρα- ψαν ολόχροστο!... Παιδί μου, όταν σ' έθαψαν, με μιά σημαία σκέπα- σαν τό λυγρό κορμί σου, καί σουβάλαν σόν τάφο σου μαμά- ρινο σταυρό... «Αχ! έγράψανε στό μνήμα σου, χρυσέ μου, ότι «γιά τήν Πατρίδα» πέθανες... Γιά κείνην σκοτώθηκες... Μά, κοίτα με, παιδί μου, πώς λυώνω έγώ στά κλάματα... «Ένώ κείνη, ούς' ένα δάκρυ κών δέν έχυσε... «Αχ, κακιά Πατρίδα!... «Αχ, πλανεύ- τρα. Πές μας, τί από μας ζήτας;... Πές μου, ποι' είσαι!

Καί μέσ' ότ' τό μνήμα τό βουβό, μιά ό ήλκη φωνή ά- πάντησε:

«—Σ' είσαι ή Πατρίδα! Σ'υ καί τό σπίτι μας!...»

Κι' εκείνη άποστομώθηκε, μιά σήκωσε τό μέτωπο ψηλά!...

Φρέντος

ΤΗΣ ΘΑΛΗΣΣ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Στή μνήμη τ' άδελφού μου Άντρέα

Α'.

Γυμνά—τὰ φύλλα κάτω σκορπι- σμένα—
τὰ κλαδιά τους στό χώμα είναι [πεσμένα].

—Ποιός του βορριά άψηφάει τήν [δρυή];

Κάθε μου έλπίδα άπ' τήν καρδιά [ξεφυλλισμένη],
γυροτό τό μέτωπό μου προς τή γή,
Βόγγος βαθύς από τὰ στήθια [βγαίνει].

—Ποιός άψηφάει της Μοίρας τήν [δρυή];

Σμίγει ή βροχή με τό δικό μου [κλάμα].
Ξερά τὰ φύλλα πέφτουνε στό [χώμα]:
Νεκρός 'Εσύ, νεκρά κι' αὐτά, άς [κάνουν στρόμα].

νά θάψουν τις έλπίδες μου καί Σένα άντάμα!

Τραγουδι τής Δευτεριάς

Μ

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟΝ ΠΑΡΘΕΝΩΝΑ

Οί φτερούγες της σκιάς του κο- λοσού μ' άγκαλιάζουν, γιά νά θυμάμαι πιά άνετα τό σώμά του.

Τάιστούργημα Άνατολής καί Δύσης στέκεται άκούνητο στά γέ- ρικά του πόδια, δίνοντας με τή στήση του μονάχα τό σεβασμό. Δείχνει φανερά όσα είδαν τὰ μά- τια του. «Έχει γραμμένους άπαιών του, σ'ήν νά μιλούν, τους άκού- ρους της; δόξας του, τους καιρούς της νεότης του, της λατρείας του...»

Δέν κρύβει όμως καί της; δυστυ- χισμένες μέρες που πέρασε, τις ήμερες που τόν περιφρονούσαν, γιάτί τό φανερόνουν οι ρυτίδες

τότο προσώπου του, ρυτίδες θλί- ψης, ρυτίδες πόνου γιά τήν κατα- φρόνια πουδεδξαν γι' αυτόν.....

Πόσες φορές, πιασ' άπ' τις γερές του πλάτες, δέν προστάτεψε τὰ παι- διά τόν γονιόν του, τους θαυμα- στές του. τούς λάτρες της; γενεάς που τόν γέννησαν! Πόσες πληγές δέν πήρε γιά χάρη τους! Πόσες; φορές δέν κρατήσαν ψηλά τό μέ- τωπό όί θαυμαστές της παλαιοί

αὐτῆς κιβωτοῦ της; τέχνης, καί πόσες φορές δέν προσκύνησε ό κα- τακτητής τόν υπόδουλο Παρθε- νώνα, σάν νά τόν μάγεψ' ή θωριά του! Γιάτί κι' άν κοβόντουσαν

γιά λίγο οι φτερούγες της γής, της δόξασμένης, που πατάει, αὐ- τή ξήθηκαν οι φτερούγες της ψυχῆς του, που έέρουν νά μιλακώνουν τό θαυμαστή του Άδρι!

Κωνσταντίνος Λάβαρο

ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΜΟΙΡΑΣΙΑ

Μιά μέρα, ή μητέρα της φίλης μου Έλένης της έδωσε ένα όρατο γλυκό. άλλα της ελπε πως έπρεπε νά το μοιρασθί άδελφικά με τόν Κωστανή τόν άδελφό της.

—Μά τί θα πῇ άδελφικά; ρώ- τησε ή Έλένη.

—Νά, της εξήγησε ή μητέρα: άδελφική μοιρασιά θά πῇ: έκει- νός που μοιράζει, νά δίνει του άλλου τó μεγαλύτερο κομμάτι.

«Α έσύ; λέει από μέσα της ή Έλένη» τώρα νά ιδῆς κι' έγω τί θά κάνω.»

Καί μόλις βλέπει τόν Κωστανή, τρέχει, του δίνει όλο τό γλυκό- σμα καί τόν λέει;

—Άδελφούλη μου, μοιράσέ το σ' άδελφικά!

Άνέλιστος Χαρά

Μ

ΜΙ' ΑΓΡΙΑ ΝΥΧΤΑ ΣΤΗ ΘΑΛΑΣΣΑ

Έδώ οι άνεμοι, έλεύθεροι από τή στενή φυλακή που λέγεται Γή, πηδούν άπάνω στά έρημα νηά.

Έδώ μοναχίζονται, λυσσούν, βρον- τούν, ουρλιάζουν, όλη τή νύχτα. Έμπρός, έμπρός, έπίνω σέ ά- μέτρητα μίλλια θυμωμένου δια- στήματος, κυλιούνται τὰ θεόρατα κύματα.

Κυνηγό, πέταγμα, αί λυσσα- σμένο ξαναγύρισμα, από κύμα σέ κύμα, κι' άγριος άγώνας, που τε- λειώνει σ' ένα ξαφνικό ξεσπεν- δόνιμα άφροῦ, που άσπρίζει τή μαύρη νύχτα. Άκατάπαυστη με- ταβολή τόπου, σχήματος, χρωμα- τισμού. Έπιμονή σέ μία τιποτέ- νια, άλλα αιώνια πάλη.

Έμπρός, έμπρός, έμπρός κυ- λιούνται, κι' ή νύχτα γίνεται πιά σκοτεινή, καί δυνατότερα ουρλιά- ζουν οι άνεμοι, καί πιά φοβερές γίνονται οι χιλιές φωνές της θά- λασσας, όταν ή άγρια κραυγή άκουσθί, μέσ' τήν τρικυμία: «Ένα καρδί!»

Καί προχωρεί, πολεμώντας γεν- ναία με τὰ στοιχειά καί τὰ ξύλα του τρίζουν, καί τρέμουν τὰ ψη- λά του κατάρτια! Καί προχωρεί, —τώρα ψηλά επάνω στά σγουρά κύματα, καί τώρα κάτω χαμηλά, στά βάθη της θάλασσας, σάν νά θέλγ νά προφυλαχθί γιά μία στιγμή από τή μανία της. Καί κάθε μία φωνή της τρικυμίας, στόν άέρα καί νερό, φωνάζει όλο- ένα δυνατότερα: «Ένα καρδί!»

Καί όμως προχωρεί πολεμώ- ντας! Καί μπρός στήν άνδρεία του, τὰ θυμωμένα κύματα σηκό- νουν, τό ένα πάνω από τάλλου

τήν άπροστεφανωμένη κεφαλή, γιά νά ιδούν. Καί γύρω στό καρδί, μακριά όσο τό βλέμμα τού ναύτη μπορεί νά τρυπήσθ τό σκοτάδι, κυλιούνται άπάνω του, τόν πη- δούν, καί όρμουν έμπρός, καί τό περικυκλώνουν, με μία τρομερή περιόρεια.

Καί όμως αυτό προχωρεί γεν- ναία! Καί άν τ' άνωμόμονα κύ- ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

[Κατά τό Άγγλικό του Charles Disc κλέφτικο

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

«Ο Τοτός:—Μαμιά, δός ξάχαρη νά ρίξω στό γάλα μου. Ή μαμιά:—Μά δέ σουδού- νω! Ο Τοτός:—Αὐτή τήν ήπι- γάλα.

Έστάλη υπό του Έθνικού Υπ.

«Ο Κουφιοκεφαλάκης θυρο- —Μήν είσθε ή κυρία Β;

—Γιατί ρωτάς; —Γιατί άν δέν είσθε, περ- άπάνω άν είσθε όμως, μού- κυρία νά σάς πώ, πώς δέν είν

Έστάλη υπό Άνω

«Ο καθηγητής:—Γιατί κουνάς τό πόδι σου;

«Ο μαθητής:—Άπό συνή- κύριε καθηγητά.

«Ο καθηγητής:—Νά τό κό- μέτρητα μίλλια θυμωμένου δια- στήματος, κυλιούνται τὰ θεόρατα κύματα.

Κυνηγό, πέταγμα, αί λυσσα- σμένο ξαναγύρισμα, από κύμα σέ κύμα, κι' άγριος άγώνας, που τε- λειώνει σ' ένα ξαφνικό ξεσπεν- δόνιμα άφροῦ, που άσπρίζει τή μαύρη νύχτα. Άκατάπαυστη με- ταβολή τόπου, σχήματος, χρωμα- τισμού. Έπιμονή σέ μία τιποτέ- νια, άλλα αιώνια πάλη.

Έμπρός, έμπρός, έμπρός κυ- λιούνται, κι' ή νύχτα γίνεται πιά σκοτεινή, καί δυνατότερα ουρλιά- ζουν οι άνεμοι, καί πιά φοβερές γίνονται οι χιλιές φωνές της θά- λασσας, όταν ή άγρια κραυγή άκουσθί, μέσ' τήν τρικυμία: «Ένα καρδί!»

Καί προχωρεί, πολεμώντας γεν- ναία με τὰ στοιχειά καί τὰ ξύλα του τρίζουν, καί τρέμουν τὰ ψη- λά του κατάρτια! Καί προχωρεί, —τώρα ψηλά επάνω στά σγουρά κύματα, καί τώρα κάτω χαμηλά, στά βάθη της θάλασσας, σάν νά θέλγ νά προφυλαχθί γιά μία στιγμή από τή μανία της. Καί κάθε μία φωνή της τρικυμίας, στόν άέρα καί νερό, φωνάζει όλο- ένα δυνατότερα: «Ένα καρδί!»

Καί όμως προχωρεί πολεμώ- ντας! Καί μπρός στήν άνδρεία του, τὰ θυμωμένα κύματα σηκό- νουν, τό ένα πάνω από τάλλου

τήν άπροστεφανωμένη κεφαλή, γιά νά ιδούν. Καί γύρω στό καρδί, μακριά όσο τό βλέμμα τού ναύτη μπορεί νά τρυπήσθ τό σκοτάδι, κυλιούνται άπάνω του, τόν πη- δούν, καί όρμουν έμπρός, καί τό περικυκλώνουν, με μία τρομερή περιόρεια.

Καί όμως αυτό προχωρεί γεν- ναία! Καί άν τ' άνωμόμονα κύ- ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

ματα όρμούν, πυκνά καί γοήγ- έπάνω του, κι' άν ή αύγη τὰ νά δέρονται άκόμη άκούραστα καρδί, αυτό προχωρεί με θαιμά του φώτα άναμμένα, όποιοι έδημοσιεύη εις τὰ τέσ- τó πλήρωμα τού ήσυχο. Καί άν νά μη συμβαίνη τίποτε, σάν ή χωριστά καί πωλείται εις τό μη τούς προσβάλλη θανατη- φορέον μας λεπτά 30. (Ταχυδρο- μικός, λεπτά 35.)

Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

«Ο ΔΗΓΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΟΥ

μορφώσεων. Καί κάθε μεταμόρφωσις γίνεται από τήν προηγούμενη λέξιν δι' άλλαγή, προσθήκη; ή άφαιρέσεως; ενός μόνον γράμματος; ή δι' άλλαγή; τού τόνου: έλγος, Άλγος, άργός, ή αὐτός, άκτός, έκτός, έκτος καί οὕτω καθεξής.

Νίλ. Α.Κ. Γεωργ... άπόρουν άκό- μη όλίγα άντίτυπα τού «Μυστικού της Κονέσσας; Βιλέρινας; καί είμπορείς νά στείλεις δι' επιστολής τήν παρυ- γελίαν σου προς τόν κ. Ξενοπούλου, εις τό γραφείον μου. Με τό βιβλίον αυτό συνέθε τό πρωτοπριν νά έξεν- τηρή σκεδόν πριν εκδοθί καλά-καλά!

Χίτρω πολύ, Τρολλή Νεότης, πού έγινες καλά καί σ' εύχαριστώ διά τό ξεσπάθωμά Ένωσ' πόσο μάγεπας, άφου καί άρρωτη άκόμη έφρόνιζες γιά μένα καί φαντάζομαι τί θα κάμης τωρα πού έγινες καλά! Έξέτελεσθ τάς παρυγγελίας σου. Τό τρυφερό σου γράμμα με κατεγοήτευσε.

Άλβητς, Σείρις, 'ς άλλα χρόνια, έκτός τού Άνανία, έγράφμε Κυριακές, όλοι μας; κι' έγώ, κι' ή Κυρά-Μέ- ρω, καί ή Έλπίς. Τώρα όμως ό Ά- νανίας; δέν περχωρεί τήν «εραμμά- τειά» σέ κανένα. Γιατί λέγει ότι είχε νά φωνή τόσα χρόνια καί θέλει... νά ξεμυλίσω.

Ο Θός νά σέ παρηγορήσθ, Έλ- ληνική Καρδιά, γιά τό άνιστο της σεβαστής; καί άγαπημένης; σου μητέ- ρας. Με συνεκίνησαν πολύ τὰ όρκα λόγια, με τὰ όποια μου άναγγέλλεις τό δυστύχημα. Δέν μπορούσες παρά έ- ται νά αισθάνεται μία «Έλληνική καρδιά» σάν τ

κ. 'Αγέδα κ. 'Ολόσπηρη Μαργαρίτα, κ. (ΛΧ) Στερογέννητη, κ. (ΕΧ). Νυχτοπούλι Λαρίσης, ά. (ΣΠ).

Ανανεώσεις Ψευδωνύμων :
'Ελληνικόν 'Ονειρον, κ. 'Ατρώμης 'Ελληνίς, κ. 'Αναγέννησις τοῦ 'Ελληνισμοῦ, ά. 'Αγκάδι, κ. Κλέφτικο Βόλι, ά. Μεγάλη 'Ιδέα, ά. 'Ανίκητος 'Ελλην, ά. Στρατηλάτης τῶν 'Ελλήνων, ά. 'Αθάνατος 'Ελλάς, κ. Παγκόσμιον 'Ονειρον, ά. Νικητήριος Δάφνη, ά. Βαρκούλα τοῦ Βοσπόρου, κ. Κόρη τοῦ 'Ιονίου, κ. Μπουμπουλίνα, κ. Δευτεριά οὐτὸς Σκλάβους, ά. Πειρακτήριον, ά. Μαρμαρομένος Βασιλεὺς, ά.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Λιά 1 έως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50· Λιά τὰς περιλήπον 10 λεπτὰ ἡ λέξις.]
Μ. Μ. Πειπθυμοῦν νάνταλλάξουν :
'Ελληνόπυργος με Κλέφτ. Βόλι, 'Ιδεώδη 'Ελλάδα, Κυν. Δάβ., Σε-
τεσμ. Δρόδ.—τὸ 'Ερημιτοῦν, με
'Αγγελ. τ. 'Αγάπ. Δίλιαν, Νόριαν,
Λορεϊάτ, Τραγ. τ. Δευτ.—'ἡ 'Αρ-
αίητος 'Ελληνίς με 'Αγρίαν Τσιγγ.,
Σεπ. Δρόδ., Τραγ. τ. Δευτ., 'Ιδ.
'Ελλάδα, Κυν. Δάβ., Ζινέτ. καὶ με
πάντας τοὺς 'Αρτομήτους.—τὸ Χου-
σάνθεμον με Τρολλοσσ., Θροῦμι, 'Ανεμοστρόβ.—'ἡ Θλιμένη Ψυχὴ
με Κόρ. τ. Κυμ., Κόρ. τ. Βουν.,
Βοσκοπ. τ. Πηλίου.—τὸ Μεγαλεῖον
τῆς Δόξης με Παγ. Φωτιάν, 'Ελλ.
τ. Μέλλ., Τραγ. τ. Δευτ., 'Ιδ. 'Ελλ.
—ὁ Σπινθὴρ τῆς 'Ελευθερίας με
Μυστηρ. 'Αμαζ., Κυν. Δίβ., 'Α-
τρούμ. 'Αμαζ., Μανόν, Δάφνην, Μυ-
ρικέ, 'Αρριόκατοικον, Σκανδαλίαν.
—ὁ 'Εκκεντροκός με Ξέν. Νεανίαν,
Ρεζεντῆ, Δέον. τ. Χαίρ., Τραγ. τ.
Δευτ., Κυν. Δάβ.—'ἡ Καστανή Δο-
βιπούλα με Ξανθὴν 'Ελληνοπούλαν,
Γοργὴν Φαροπ., Ρεζεντῆ.—ὁ Μα-
κεδὼν Πρόσκοπος με Στρατ. Δέβρετ,
Τοισεύν., Νεαρ. Νέετ., Φέντον.—
τὸ Τρολλὸ Διαπλάσσοπουλο με 'Ελευθ.
Πόλη, 'Ασιδέα, Βερβέναν, Κόρ. τ.
Βουν., Νεαρ. Νέετ., Ζινέταν.

Ἡ Διάπλισις ἀσπάζεται τοὺς
φίλους τῆς: Μπουμπουλίαν (τί φο-
βερὸ δυστύχημα! μετὰ τί λόγια νὰ
σὲ παρηγορήσῃ! μόνον ὁ Θεός...)
Μεταγχορικήν Ξανθοῦλαν
(χαίρω πολὺ φρωϊότατο τὸ πρῶτό
σου γράμμα! γράφε μου συχνά.)
'Αθῶνα (ὥρατες οἱ γελοιογραφίαις,
ἀλλὰ πού ταιγγοὺς τῶρα καὶ πού
τόπος!) Φεμινίστριαν (ἄμν κλεισὴ
καταίεις τὰ 15, λέει ἀπλοῦττα οὐ
εἶναι 15 ἐτῶν καὶ προσδέται:
μπήκα μάλιστα καὶ σὰ 16.) Γι-
ώταν (λάθος ἔγινε.) Μανόν (ἔχω
ὕπ' ὀφει μὲν τρία γράμματά σου·
ἐκφοράεσαι φρωϊότατα καὶ πρέπει
νὰ ἐλπίξῃς.) 'Ατρώμητον 'Αμαζόνα
(πού ἔκαμε Στατιστικὴ καὶ βρῆκε
ὅτι, τὸ 1918, τὰ περισσότερα βρα-
βεῖα ἔπῃρεν ἡ 'Ιδεώδης 'Ελλάς,
αὗτὰς περισσότερῶς προτάσεις Μ.Μ.
εἶχε τὸ Τραγ. τῆς Δευτερίας, εἰς
τοὺς 'Εβδ. Διαγωνισμοὺς: τὰ πε-
ρισσότερα ἐδημοσίευσεν ὁ Ψωφιδεῖς
καὶ ψευδώνυμῳ ἐνεκρίθησαν ἐν
ὅλῳ 785.) Τουρκομάχον 'Ελληνα
(βέβαια, τὰ ἔλαβα.) 'Εκκεντροκόν
(τὸ ἔχει ἄλλος.) Ξεπεσμένον Ἀρ-
δανόχ, δὲν ἔχει λάθος.) Κωνσ-
τ. 'Ελευθ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) ὁ

Πίναξ τῶν Περιεχομένων τοῦ 1918
δὲν ἐτυπώθη ἀκόμη) Τρολλού-
ταϊκο Πειραωϊάκι (ἔλαβα, εὐχα-
ριστῶ τί περιπέτειες ὅμως, ἔ;) 'Σπινθὴρ τῆς 'Ελευθερίας (δὲν
ἔχω ἂν ἐπάρχη τέτοια μετάφρα-
σις) Γεώργ. Ν. Κάρ. (ὁ 'Οδηγός
τὰ λέει ὅλα· πρέπει ὅμως νὰ τὸν
διαβάσῃς μετὰ προσοχῇ) Συνέδριον
τῶν Βορραλλίων (ἔλαβα, εὐχαρι-
στῶ σύμφωνοι) Θραμβον τοῦ Λι-
καίου (δύνασαι) Σφραγίδα τῆς
'Ελευθερίας (βραβεῖον ἔστειλα.)
Ξένον Νεανίαν (καλὴ ἡ ἰδέα σου
περὶ μιᾶς ἐσορτῆς διὰ τὴν Τεσσα-
ρακονταετηρίδα μου καὶ ἐλπίζω
νὰ γίνῃ) ἄλλ' ἀργότερα, εἰς καλ-
λιτέραν ἐποχὴν) Ψωφιδέα (σινά-
σιγὰ ἔχω ἀκόμη πολλὰς Συλλο-
γάς, ἀπὸ τὰς ὁποίας δὲν ἐδημο-
σίευσεν 'Ασκησιν) 'Ασπρολούδο
(αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθη-
σαν) Φέντον (ὥρατο τὸ γράμμα
σου γελοιογραφίας νὰ μὴ μοῦ
στείλῃς τὸ διήγημα περιμένην τὴν
σειράν του, ἂν κληρωθῇ) ἔχω
τόσα, πού κατατῆ... ἀπελπισία!)
Κικὴν Γ. Π. (ὥρατον τὸ ψευδών-
υμον, ἀλλὰ τὸ ἔχει ἄλλος) Παγ-
κόσμιον 'Ονειρον, Πην. Σ. Μωρ.,
Σφρίγγα, 'Εθνικὸν 'Υμνον κτλ. κτλ.
'Ατρώμητον 'Ελληνίδα, Θετικὴν
Κωρὸπυλιν, Α. Τσιμ., Κωμοκορ-
τορα 'Ελλάδα, Ξενιτεμένον Κορφα-
τόπουλο (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)
Ἀμν. Σ. Κόν., Μαργαρίοντα 'Α-
στέρα, 'Αλκην, Μεγαλεῖον τῆς Δό-
ξης, Θλιμένην Ψυχὴν, Οὐράνιον
Τόξον, Βαρονίδα, 'Ηρωίδα 'Ελλη-
νοπούλαν, Γ. Ν. Καρ., Πυθαγόραν
τὸν Σάμιον, Βερβένιαν, 'Ελλην.
'Ακμήν (ἔστειλα.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἄνοιξα
μετὰ τὴν 31 Δεκεμβρίου, θ' ἀπαν-
τήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 1790 Διαγωνισμοῦ
Λύσεων Δεκεμβρίου—Φεβρουαρίου. Αἱ
λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1ης 'Απριλίου
ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης
ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσι-
ευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμ. φυλλῶν.]

68. Λεξιγράφος

'Ενδοξον θ' φανερώσῃς
Τῆς Κορίνθου στρατηγόν,
'Αν ἐνὸς καὶ καποιο ῥήμα
Με θηρίον φοβερόν.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Βαρβαρομ. 'Ελλάδος

69. Συλλαβόγραφος

Τοῦ ἐλκρόδου ἓξ γράμματα
Με προσεκτικὴν ἐνότην
Καὶ μετὰ νῆστο; τοῦ Αἰγαίου
Παρευθῇ; ἐφανερώθῃ.

'Εστάλη ὑπὸ Κων. Α. Πατσού

70. Στοιχειόγραφος - Μεταγραμ- ματισμός

Νῆτος εἶμαι μετὰ τὸ Κέπα,
Νῆτος εἶμαι μετὰ τὸ Θῆτα·
Μ' ἂν με ἀποκεφαλίσῃς,
Τὴν περίεργον γὰρ κόττα.—
Στῶν χαρτοπαικτῶν τὰ χέρια
Τὸ ὑπόλοιπον θάβρισης.

'Εστάλη ἀπὸ τὸ Λαρισσαϊκὸν Διεβολάν

71. 'Αναγραμματοσμός

Ἐλμ' ἐνὸς ἀπ' τοῦ; Δώδεκα
'Ω; ἔχω ἂν μαρίση;
Βουνὸ θ' γίνω ἄφαρις,
'Αν μαγαζοματῇς.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Αναλίστου Χαράς

72. 'Αστὴρ

* * * * *
Νάντικατασταθοῦ, οἱ
ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
μάτων οὕτως, ὥστε ν'
ἀναγινώσκονται: ὀρι-
ζοντίως, ποταμὸς; τῇ.
Εὐρύπης; καθέτως, πο-
ταμὸς; τῇ; 'Ελλάδος;
διαγωνίως δὲ ἦρως; τῇ;

Τροίας καὶ χώρα τῇ; Τουρκίας.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Αεροναύτου

73. Ἀγνωστος Χ

* * * * *
Νάντικατασταθοῦν οἱ ἀ-
στερίσκοι διὰ γραμμάτων
οὕτως, ὥστε νὰ σχηματι-
σθοῦν τέσσαρα ῥήματα,
δύο ὀριζοντίως καὶ δύο διαγωνίως.

'Εστάλη ὑπὸ τοῦ 'Ατρώμητον Ναύτου

74-78. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γραμματος ἐκά-
στης τῶν κατωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλ-
λου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματι-
σθοῦν, ἂνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι
τόσαι λέξεις:

'Οφης, ἄωρος, Παῖλος, τάσις, ἄπορος

'Εστάλη ἀπὸ τὸ 'Ελληνικὸν Κανόνι

79. Συλλαβικὴ 'Ακροστιχίς

Αἱ τελικαὶ συλλαβαὶ τῶν κατωθι
ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ κοι-
νὸν ὄνομα ποταμοῦ τῆς 'Ελλάδος:

1, Μούσα. 2, Πόλις τῆς Θεσσαλίας.

3, Μέρος τοῦ λόγου. 4, Γυνὴ τῆς Νέας

Δαθίχης.

'Εστάλη ὑπὸ τῆς 'Ελληνικῆς 'Ιδέας

80. Μικτὸν

Η - ω α - κ κ λ - ε - ε ι - κ - κ κ λ - α ι ε

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Τρολλῆς Ναυτοπούλας

81. Γρίφος

1
1 Θ 1
1 Θ μ' Θ 1
1 Θ 1
1

'Εστάλη ὑπὸ τῆς Κουκλίτσας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. 'Ασκήσ. τοῦ φύλ. 43

328. 'Ανεμῶν (ἄ, ναί, μονή.) — 329.

'Αλας—'Ατλας.

330. ΜΟΡΙΟΝ 331. ΑΜΕΡΙΚΗ

ΟΡΙΟΝ ΚΑΡΟΛΟΣ (Α-

ΡΙΟΝ Καρνανία, ΜΑ-

ΡΙΟΝ δοίτη, 'ΕΡμής,

ΙΟΝ ΡΟΔόν, 'ΙΛιον,

ΟΝ ΚΟρινθός, 'Η-

Ν Σιδος.) — 332.

Προτίμα πάντοτε τὴν μητρικὴν σου

γλώσσαν.—333. Περί ὁρῆσεως ὁ

δὲ εἰς λόγος (περὶ οὐ ἔς—ἔως οὐ—

δ' εἰς λόγ—ῶς)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Λιά 1 έως 10 τὸ πολὺ λέξεις μετὰ ἀπλῆ
στοιχεῖα δε. 2 (ὁ ἐλάχιστος ὅρος.) Πέραν
τῶν 10 λέξ. 20 λεπτ. ἡ λέξις, μετὰ ἔα δε
στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ μετὰ κεφαλαῖα λεπ. 40.
'Ο χωριστὸς στίχος δε. 1.]

[ΙΘ'—58]

ἔχομαι προτάσεις Μ. Μυστικῶν μό-
νον ἀπὸ κείνους πού ξανοίγουν λι-
γο μακρότερα καὶ πού ἡ σκέψις τους
κυνηγεῖ τὴ φαντασίαν πρὸ πέρα ἀπ' τὸν
κόσμον πού ἔξομε...

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ

[ΙΘ'—59]

Α' ΕΡΩΤΗΣΗ 'ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑΣ'
Προτιμάτε σταλαγμὸν τῆς ἡ πεί-
θο φρενῶν;

Δέχομ' ἀπαντήσεις ὡς τὸ Μάρτη.
Οἱ δύο καλύτερες θὰ πάρουν βραβεῖα
πρωτότυπα...

ΜΑΧΑΒΑΡΑΤΑ

Poste restante στὰ Γιάννινα

[ΙΘ'—60]

Δὲν ἀνταλλάσσω Μ. Μυστικὰ μετὰ
νένα. 'Ανακλῶ προηγουμένας
τάσεις μου.

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

'Ακροποταμίδ, Θροῦμι,
Σημ.—Θι στείλω 'ς ὅσους μούστει
ἢ μοῦ πρότειναν τὸ 1918.— Π.

[ΙΘ'—61]

Σ' ὅλο τὸ Διαπλάσιακὸ Κῶ-
ν τῆς καλλιτέρας; εὐχὴς; γιὰ τὸ

'Ετος. ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΘ'—62]

Σουλιώτισσα, γιὰ τὴ γιορτὴ
χίλιες θερμὲς εὐχὲς.

ΜΠΟΥΜΠΟΥΛΑ

[ΙΘ'—63]

Κόρη τοῦ Βουνοῦ, Βοσκοπούλα
Πηλίου, Νεαρὲ Ντέεκτιβ,
Μυστικὰ ἔστειλα· γιὰτὶ δὲν ἀντα-

δετὶ;—Σύμβολον τῆς 'Ελευθερίας

[ΙΘ'—64]

Αἵματοκυλισμένον Σκρά, εἰς
Στέφανος Σαρίδης.

'Αστὴρ τῆς Ν

[ΙΘ'—65]

ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ

'Υποψηφία Δημοψηφισμ. 19

[ΙΘ'—66]

Εμπρός! ψῆφο, ψῆφο, ψῆφο στὸ
ΤΙΜΗΜΕΝΟ ΤΟΥΦΕΚΙ ψῆ-

[ΙΘ'—67]

Λαρισσαϊκὸν Διεβολάν, δὲν
ἀνεκάλυψε;· γελοιογράφε.

Παποντωσόμενος Γ

[ΙΘ'—68]

Αθάνατος 'Ελλάς, πόσον καιρὸ
με παιδεύεις ἀκόμη;·

Μεγάλη 'Ε

[ΙΘ'—69]

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ,
Μυρίας εὐχαριστίας.

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΘ'—70]

Στὸ Νάρδο· Ἀλὴ, στὴ Σερφώρα,
Στὸ Λόη, στὴν Τροισέγγη, στὴ Β

νίδα, στὴν 'Ηρωίδα 'Ελληνοπούλα
Δοξαμένον Εἰκοσιένα καὶ στὸ Μ

δόνα Πρόσκοπο, ὁ Τιάκος καὶ
νέττα· ὄντοιν τρισυτευόμενον τὸ

[ΙΘ'—71]

Πάντες ἀναδείξατε τὸ ὑπέροχον ψ

νυμον ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΙΑΣ

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΘ'—72]

Νοσταλγία, χίλιες εὐχὲς γιὰ τὴ
τῆ σου. ΕΙΜΑΡΜΕ

(πρῶην) 'Ανατέλλουσα Σελ

[ΙΘ'—73]

Παιδιά, ψηφίστε ὅλοι τὸ ὑπὲρ
ψευδών. ΕΛΠΙΣ ΤΩΝ ΣΚΛΑ

Μπουμπουλίνα, Πα

[ΙΘ'—74]

“ΔΙΑΠΛΑΣΙΑΚΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ
Διαπλάσσοπουλα, ἂν καὶ πέρα

σας καιρός, οἱ 'Ανίκητοι (καὶ
Φημισμὸν) δὲν ἐννοοῦν νάπαντῇ
Φαίνεται δὲ καταπλάσσειν τὴν οἰ-

κτῆτα τους. 'Αν δὲν ἀπαντήσουν
πόν ὡς τὸ ἔβδομο φύλλο, θεωρεῖ-
ται νικημένοι.

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΟΑ ΕΒΓΑΙΝΑΝ

[ΙΘ'—75]

ΚΥΑΝΟΔΕΥΚΟ ΛΑΒΑΡΟ,
ΣΗΜΑΙΑ ΤΗΣ ΑΝΕΞΑΡΤΗΣΙΑΣ,
Γιὰ τὴ γιορτὴ σας καὶ τὸν καινόν
χρόνον, σὰς εὐχόμεστε ὀνειρευστῇ
χίλις με πραγματοποιήσῃ κάθε εὐχ

σας ἰδανικόν.

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟ

ΓΑΛΛΗ ΣΤΥΑΡΟΦΟΡΑ

[ΙΘ'—76]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

εὐχαριστοῦσε θερμῶς ὅσους τὴν

χάρησαν γιὰ τὴν ὀνομαστικὴν τῆς